

28 กรกฎาคม วันเฉลิมพระชนมพรรษา
 พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
 ขอพระองค์ทรงพระเจริญ
 ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้าวัดแม่พระเมืองลูร์ด บางแสน

สารวัด <http://www.bangsaenchurch.org>

วัดแม่พระเมืองลูร์ด

<< OUR LADY OF LOURDES CHURCH >> บางแสน

ปีที่ 27 ฉบับที่ 1378 วันอาทิตย์ที่ 25 กรกฎาคม 2564/2021

อาทิตย์ที่ 17 เทศกาลธรรมดา

ยอห์น 6:1-15

“จงเก็บเศษขนมปังที่เหลือ อย่าให้สิ่งใดสูญไปเสียเปล่า”

ต่อหน้าสถานการณ์ความจำเป็นด้านอาหารในขณะนั้น พระเยซูเจ้าทรงถือเป็นโอกาสเพื่อสอนการแก้ปัญหาที่ถูกต้องให้แก่ผู้เป็นศิษย์ของพระองค์ การจะใช้จ่ายเงินเพื่อเป็นตัวแก้ปัญหาความหิวโหยและความอดอยากคงแก้ได้บ้างและชั่วคราว พระองค์จึงทรงเสนอวิธีแก้ปัญหาที่มีประสิทธิภาพและคงผลสัมฤทธิ์ด้วยการนำสิ่งที่มีอยู่ ขอบพระคุณพระเจ้า แล้วทรงเริ่มแจกจ่าย อัจฉริยะครั้งนี้จึงไม่ใช่การทวิขนมปัง หากแต่เป็นอัจฉริยะแห่งการแบ่งปัน การแบ่งปันจะเกิดขึ้นได้ หากเริ่มต้นด้วยการขอบพระคุณพระเจ้า เป็นการสร้างความสำนึกว่าทุกอย่างที่แต่ละคนมีนั้นล้วนเป็นของประทานจากพระองค์ มีเพื่อใช้ มีเพื่อแบ่งปัน เมื่อใดที่มีการแบ่งปัน เมื่อนั้นไม่มีใครขาดแถมยังมีเหลือ...เป็นกระปุงๆ

ปฏิทินสัปดาห์หน้า

วันจันทร์ที่ 26 ก.ค.21	ระลึกถึง น.โยอาхим และ น.อันนา บิดามารดาของพระนางมารีย์พรหมจารี
วันพฤหัสบดีที่ 29 ก.ค.21	ระลึกถึง น.มาร์ธา
วันศุกร์ที่ 30 ก.ค.21	ระลึกถึง น.เปโตร คริสโตโลโก พระสังฆราช นักปราชญ์
วันเสาร์ที่ 31 ก.ค.21	ระลึกถึง น.อิกญาซีโอ เด โลโยลา พระสงฆ์
วันอาทิตย์ที่ 1 ส.ค.21	สัปดาห์ที่ 18 เทศกาลธรรมดา

เรื่องน่ารู้ของคริสตชน

สัญลักษณ์ในคริสต์ศิลป์

หมวด 8 สิ่งประดิษฐ์ (Artifacts)

ตะเกียง (Lamp) เนื่องจากตะเกียงให้แสงสว่าง จึงใช้เป็นสัญลักษณ์ของปัญญาและความเคร่งศาสนา พระคัมภีร์เปรียบพระวจนะของพระเป็นเจ้าว่าเป็นดังตะเกียงที่นำไปสู่ความศรัทธา นิทานคติธรรมเรื่องสาวพรหมจารีที่ฉลาดและโง่ ใช้ตะเกียงจุดไฟสว่างไสวเป็นเครื่องหมายของสาวพรหมจารีที่ฉลาด ด้วยเหตุนี้ตะเกียงจึงใช้เป็นเครื่องหมายของนักบุญหลายท่าน โดยเฉพาะนักบุญลูซี โดยมีที่มาจากนิมิตของนักบุญอากาธาที่มาปรากฏให้นักบุญลูซีเห็น และกล่าวกับเธอว่า "ลูซี เธอเป็นแสงสว่างที่แท้จริง"

ข้อคิดสะกิดใจ

ปาก

ปากเป็นเอกเลขเป็นโทโบราณว่า
ถึงรู้มากไม่มีปากลำบากตาย
ถึงเป็นครูรู้วิชาปัญญามาก
แต่เต่าฝิ่งนั่งซื่ออื้อรำคาญ

หนังสือตรีมีปัญญาไม่เสียหลาย
มีอุบายพูดไม่เป็นเห็นป่วยการ
ไม่รู้จักใช้ปากให้จัดจ้าน
วิชาชาญมากเปล่าไม่เข้าที่ข.
ที่มา วิวาหพระสมุทร

เรื่องเล่าวัดบางแสนในอดีต

เมื่อ 6 ปีที่แล้วโปรดศีลล้างบาป คุณพ่อเบต้า เจ้าอาวาส
คืนวันเสาร์ที่ 11 กรกฎาคม 2015 วันแห่งแม่พระ มีพิธีโปรดศีลล้างบาปให้เด็กช่วยมิสซาสองคนคือ
เด็กชายปวริศ ลัดลอย และเด็กชายปวเรศ ลัดลอย ลูกชายของคุณประสานและคุณอารีรัตน์ ลัดลอย
เด็กทั้งสองคนอยู่ในโครงการ คำสอนหลังมิสซา โดยอาจารย์แจ๊ส

ประชาสัมพันธ์

หากพี่น้องไม่สะดวกผ่านไปวัดในช่วงนี้ จะใช้วิธีโอนเงินทำบุญ- ขอมิสซา

ธนาคารกรุงไทย สาขาบางแสน

ชื่อบัญชี นายสมศักดิ์ พรประสิทธิ์

เลขบัญชี 679-3-93587-9 (บัญชีออมทรัพย์)

และโปรดส่ง "ไลน์" เพื่อแจ้งจุดประสงค์ของพี่น้อง ให้ทราบด้วยครับ

อาทิตย์ขานคิด

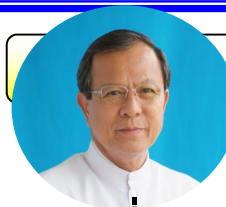
ไม่มีผู้ใดที่ใจดีและยิ่งใหญ่เท่าพระเจ้า

“ท่านที่เป็นพ่อ ถ้าลูกขอปลา จะให้แหแทนปลาหรือ ถ้าลูกขอไข่ จะให้แมงป่องหรือ แม้แต่ท่านทั้งหลายที่เป็นคนชั่วยังรู้จักให้ของดี ๆ แก่ลูก แล้วพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะไม่ประทานพระจิตเจ้าแก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นหรือ” (ลก 11:5-13)

ไม่มีผู้ใดที่ใจดีและยิ่งใหญ่เท่าพระเจ้า สายธารแห่งความรักและสันติ พระพรและพระพรพรทาน หลังไหลมาสู่เราแบบไม่มีวันสิ้นสุด เพียงแต่ให้เรา**กล้าที่จะวอนขอ แสวงหา และเคาะเรียกด้วยความเชื่อมั่น ไว้วางใจ อดทนและพากเพียร** เช่นนี้เราก็จะพบกับพระเจ้าได้แม้ในความทุกข์ยากลำบากสุด ๆ หรือ**แม้ในยามที่มีความรู้สึกโดดเดี่ยว** เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นองค์ความรักอันไม่มีขอบเขต และความรักนี้จะคงอยู่ถาวรตลอดไปตราบนิจนิรันดร์

วัดแม่พระเมืองลูร์ด บางแสน

เลขที่ 167 ถนนลงหาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

เมิดทรายใต้พระแท่น

อฟ 4:1-6

พี่น้อง ข้าพเจ้าผู้ถูกจองจำเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า ขออ้อนวอนท่านทั้งหลายให้ดำเนินชีวิตสมกับการที่ท่านได้รับเรียก จงถ่อมตนอยู่เสมอ จงมีความอ่อนโยน พากเพียรอดทนต่อกันด้วยความรัก พยายามรักษาเอกภาพแห่งพระจิตเจ้าด้วยสายสัมพันธ์แห่งสันติ มีกายเดี่ยวและจิตเดี่ยว ดังที่พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มีความหวังประการเดียว มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อหนึ่งเดียว ศีลล้างบาปหนึ่งเดียว พระเจ้าหนึ่งเดียว ผู้ทรงเป็นพระบิดาของทุกคน พระองค์ทรงอยู่เหนือทุกคน ทรงกระทำการผ่านทุกคน และทรงสถิตอยู่ในทุกคน

ข้อคิด

ต่อหน้าสถานการณ์ความจำเป็นด้านอาหารในขณะนั้น พระเยซูเจ้าทรงถือเป็นโอกาสเพื่อสอนการแก้ปัญหาที่ถูกต้องให้แก่ผู้เป็นศิษย์ของพระองค์ การจะใช้เงินเพื่อเป็นตัวแก้ปัญหาความหิวโหยและความอดอยากคงแก้ได้บ้างและชั่วคราว พระองค์จึงทรงเสนอวิธีแก้ปัญหาที่มีประสิทธิภาพและคงผลสัมฤทธิ์ด้วยการนำสิ่งที่มีอยู่ ขอบพระคุณพระเจ้า แล้วทรงเริ่มแจกจ่าย อัจฉริยะครั้งนี้จึงไม่ใช่การทวิขนมบัง หากแต่เป็นอัจฉริยะแห่งการแบ่งปัน การแบ่งปันจะเกิดขึ้นได้ หากเริ่มต้นด้วยการขอบพระคุณพระเจ้า เป็นการสร้างความสำนึกว่าทุกอย่างที่แต่ละคนมีนั้นล้วนเป็นของประทานจากพระองค์ มีเพื่อใช้ มีเพื่อแบ่งปัน เมื่อใดที่มีการแบ่งปัน เมื่อนั้นไม่มีใครขาดแถมยังมีเหลือ...เป็นกระบวน ๆ

คำเตือนใจ

....ให้เคร่งครัด รัติกุมกับการดำเนินชีวิต แม้ในบ้านของเราเองนะครับ ช่วงนี้การระบาดแรงและติดง่าย รับผิดชอบตนเองให้มาก เพื่อจะรับผิดชอบต่อผู้อื่น ถวายมิสซาให้ทุกคน ทุกครอบครัว และสังคมเราทุกวัน สวดกันในบ้านทุกวันนะครับ อย่าลืมทำบ้านของเราให้เป็นวัดน้อยให้ได้ครับ

...เจ้าวัด

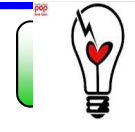
นิทาน ความคิด คติสอนใจ

*****ป่านี่เป็นการโรงไปแล้ว*****

หนุ่มบ้านนอกยากจนคนหนึ่งเสี่ยงโชคเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ ทั้งที่มิได้มีความรู้อะไรเลย เนื่องจากได้ทราบข่าวที่เพื่อนเล่าให้ฟังว่ามีโรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ กำลังรับสมัคร นักการภารโรง ไม่จำกัดวุฒิการศึกษาจึงจับรถมากรุงเทพฯ และเดินทางแผนที่ (ที่เพื่อนเขียนให้) สุ่มตามชาวบ้านถึงที่ตั้งของโรงเรียนนั้นซึ่งกว่าจะเจอก็เหงื่อตกไปหลายปีทีเดียว แผลหยาบเมื่อเข้าไปแจ้งความจำนงที่แผนกธุรการจึงมีเจ้าหน้าที่มาเรียกให้หนึ่งและยื่นใบสมัครมาให้กรอกข้อความ นายหนุ่มนั้นก็ขี้มึนแหมย อยุยกมือไหว้แล้วบอกอ่อย ๆ กับเจ้าหน้าที่ว่า “...ขอโทษครับพี่ผม...คือว่า...ผม...อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้ครับ...” เจ้าหน้าที่ ที่นั่งรับสมัครอยู่นั้นซักสันทันที “...อะไรกัน คิดจะมาสมัครงานที่โรงเรียนถึงจะตำแหน่งแค่นักการภารโรง ถึงจะไม่ได้อ่านหนังสือก็ไม่ต้องอ่านออก เขียนได้ บ้างแหละ” หนุ่มบ้านนอกหน้าซัดยอกมือไหว้เจ้าหน้าที่ประหลาด ๆ “...ผมไม่รู้หนังสือจริง ๆ ครับแต่ช่วยรับผมไว้หน่อยเถิดครับพี่ให้ผมแบกกวาดถูอะไรก็ได้ทุกอย่างครับ” “งั้นก็คงจะไม่ได้หรอก...” เจ้าหน้าที่เก็บใบสมัคร กับปากกาที่วางไว้ให้ คิ่นที่อย่างไม่มีเยื่อใย “...เรามาสมัครงานกับโรงเรียนนะอย่างน้อยก็ต้องมีพื้นฐานหนังสือบ้างสิถ้าไม่รู้อะไรเลยอย่างนี้ ก็เสียใจด้วยนะกลับไปเถอะ” หนุ่มบ้านนอกก็ได้แต่เดินออกจากโรงเรียนที่ตั้งความหวังว่าจะได้งานทำนั้นอย่างเงื่องงอยและเมื่อไม่รู้ว่าจะทำอะไรได้ในกรุงเทพฯ ก็จึงต้องจำใจ กำเงินจำนวนสุดท้ายจับรถ ชมซานกลับบ้าน อย่างนกปีกหัก แต่เมื่อกลับถึงบ้านจึงนึกขึ้นได้ว่าตนเองนั้นเพิ่งได้รับมรดกเป็นที่ดินสวนรกร้างเก่าแมวดินตายมาจากพ่อผู้ล่วงลับไปแล้วด้วยความเจ็บใจจึงเกิดเป็นแรงมานะ ให้จับจอบเสียม หักร้างถางพง ที่ดินสวนเก่าที่รกร้างนั้นและค่อย ๆ พลิกฟื้นร่องผลไม้ไปที่ละเล็กละน้อยอย่างฮึดสู้ชะตาชีวิต ด้วยความอดทน... อาจเป็นบุญในปางบรรพ์ของพ่อหนุ่มคนนี้ได้ก็ปรากฏว่า หลายปีต่อมาสวนผลไม้ที่ลงแรงไว้นั้นออกผลอย่างงดงามและสร้างผลกำไรมากทบทวีขึ้นทุกปีกระทั่งสามารถเก็บเงินซื้อที่ดินในแปลงข้างเคียงขยายอาณาเขตสวนของตนเองจนกว้างขึ้น และกว้างขึ้น...

หลายสิบปีต่อมาจากความขยันขันแข็ง มานะอดทนและประสบการณ์ที่เพิ่มพูนบัดนี้หนุ่มบ้านนอกคนนั้นก็กลายเป็นชายชราที่คนทั้งเมืองรู้จักในนามของพ่อเลี้ยงสวนผลไม้ที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัดและภูมิภาคนั้น อยู่มาปีหนึ่งเมื่อเก็บเกี่ยวผลไม้มากมายมหาศาลและชำระบัญชีเรียบร้อยโดยฝีมือของลูกหลานที่เลี้ยงดู ให้การศึกษาและแกลงงานการให้ทำในสวนนั้นแล้วพ่อเลี้ยงชราที่หอมเงินเป็นพอนั่งรถเข้ามาในตัวอำเภอเพื่อขอเปิดบัญชีกับธนาคารเป็นครั้งแรก เมื่อแจ้งนาม และความจำนงกับธนาคารแล้วพนักงานถึงกับตื่นตะลึงกันยกใหญ่ผู้จัดการสาขาถึงกับเดินมาต้อนรับด้วยตัวเองเลยทีเดียวเมื่อพนมมือไหว้ลูกคำใหญ่รายใหม่ อย่างนอบน้อมแล้วผู้จัดการก็ตะขบข้อต่อคอกยื่นใบเปิดบัญชีพร้อมปากกาปลอกทองให้กับพ่อเลี้ยงชราอย่างพิถีพิถัน “ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงครับทางเรารู้สึกเป็นเกียรติเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสบริการพ่อเลี้ยงในครั้งนี้นับว่านรอกไปเปิดบัญชีด้วยครับ” พ่อเลี้ยงชราสายหน้าซำ ๆ ยื่นปากกาปลอกทองคืนให้กับผู้จัดการพร้อมกับยิ้มให้ พลางกล่าวเนิบ ๆ “พ่อหนุ่มช่วยกรอกรายการให้ลุงที่เกิด ลุงอ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้หรอก...” ผู้จัดการรับปากกาคืนมาโดยอัตโนมัติแบบงงสุดขีดพลางค่อย ๆ อ้อมแอ้มถามลูกคำรายใหญ่ (มาก) อย่างเกรงใจสุต ๆ “...เอ้อ...ผมไม่เคยทราบมาก่อนเลยครับ.....เอ้อ...ขออนุญาตเรียนถามพ่อเลี้ยงด้วยความเคารพหนึ่งเถิด ครับคือ...พวกเราในจังหวัดนี้ก็ทราบกันดีอยู่ถึงชื่อเสียงของพ่อเลี้ยงในกิจการสวนผลไม้ที่ใหญ่โตและเจริญก้าวหน้าที่สุดในภูมิภาคนี้แต่...” ผู้จัดการ ชะงัก ด้วยความเกรงใจและในที่สุดก็หลุดปากถามออกมาด้วยความฉงนที่มีอาจเก็บไว้ได้จริงจริง “...แต่ พ่อเลี้ยงอ่านหนังสือไม่ออก และเขียนหนังสือไม่ได้ หรือครับ...”

“...พ่อหนุ่ม” พ่อเลี้ยงชรายิ้มให้ผู้จัดการสาขาของธนาคารอย่างใจดี “...ถ้าลุงอ่านหนังสือออก และเขียนหนังสือได้นะเน...” แกดถอนหายใจยาวก่อนจะพูดประโยคที่ทำให้ผู้จัดการถึงกับอึ้งไปนานเลยว่า “...ป่านี่ ลุงก็คงได้เป็นการโรงไปแล้วแหละ...” “คุณค่าของเราไม่ได้ขึ้นกับสิ่งที่คนอื่นมองเรา แต่ขึ้นอยู่กับตัวเราโอกาสยังมีอยู่เสมอ ขอเพียงแต่มองไปรอบ ๆ ตั้งใจทำในสิ่งที่ทำได้ และทำให้เต็มความสามารถ แล้วดอกผลจะตามมาเอง”

กลุ่มหนังสือเทศมารีย์

อวดทำไม? รายได้ต้องดูกันปลายเดือน..

ตั้งใจโพสต์เรื่องนี้ตอนสิ้นเดือน “เงิน” อาจไม่สำคัญที่สุด แต่ก็สำคัญมากพอที่จะทำให้เดือดร้อน มีปัญหา ทุกข์ใจ เพราะเรื่องเงินไม่เข้าใครออกใคร ส่งผลเลวร้ายก็ได้มากมาย ทั้งที่จริง ๆ แล้วโดยทั่วไปมันมีแค่ “รายรับ กับ รายจ่าย” เท่านั้นเอง **อยากมีเงินเดือนเท่าไร?** ใครก็อยากมีเงินเดือนเยอะ ๆ และคงไม่ยากเขียนว่า ต่อให้ มีเท่าไรก็ไม่พอ เพราะไม่ใช่บทความธรรมะ (—||) มีการวิจัยโดยสรุปทำนองว่า เราจะไม่พอใจเงินเดือนตัวเอง ถ้าเพื่อนร่วมงานมันได้มากกว่าเรา แม้จริง ๆ เราจะได้เยอะแล้วก็ตาม ซึ่งมันเป็นเรื่องของจิตวิทยาที่ว่ากันไม่ได้ ยังไงก็ต้องรู้สึกกันบ้าง แต่...เพราะเรามักจะรู้แค่ **“รายรับที่ไม่ใช่รายได้”** หากเทียบแล้วคนทำกิจการมีรายรับ หลักแสน หลักล้าน กันมากมาย แต่หักรายจ่ายต่าง ๆ นา ๆ แล้วเหลือเป็น “รายได้” เท่าไรอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งบางทีก็ไม่เหลือ...

สำหรับมนุษย์เงินเดือนที่เงินเดือนเท่ากัน หรือต่างกันไม่มาก แค่ 1-2 พัน ก็รู้สึกเดือดร้อนใจ (บางคนหลักร้อยก็คิดมาก) แต่เนื้อแท้แล้วไม่ได้ว่าชีวิตใครดีกว่า รายรับ คงที่ เหมือนกัน แต่หากใคร **“รายจ่ายคงที่”** ได้ด้วย ชีวิตน่าจะดีกว่าเพราะบริหารจัดการได้ มีหลายคนเรียกอีกแบบว่า **“รายเหลือ”** เช่นที่เทียบยกตัวอย่างไป นาย A เงินเดือนมากกว่า นาย B 2,000 แต่ นาย A ต้องจ่ายค่าเดินทางมาทำงานเดือนละ 1,500 ขณะที่นาย B เดินทางมา อีกทั้งนาย A จ่ายค่าที่พัก แพงกว่านาย B เดือนละ 500 บาท หรือจ่ายค่าไฟมากกว่า ค่าโทรศัพท์แพงกว่า แบบนี้แต่ละเดือนก็ไม่ต่างกันเพราะนาย A มีรายจ่ายมากกว่า 2,000 สุดท้ายก็ไปดูที่การใช้ชีวิตว่าแต่ละคนเป็นอย่างไรรู้สึกที่...หลายคนก็เหลือน้อยตั้งแต่ต้นเดือน เพราะสารพัดหัก/จ่าย ก็รอวันไปเจียบ ๆ หลายคนก็เป็นช่วงเวลาปลดปล่อย(อะไรก็ไม่รู้) ชิมช้อปใช้ ที่ไม่ใช่เงินรัฐ ทำยังกับว่าอาทิตย์หน้าเงินเดือนจะเข้าอีกรอบ ประเภทนี้พอกกลางเดือนเป็นต้นไปก็จะทำตัวเจียบลง และน่าจะมีส่วนน้อยที่ต้นเดือนทำตัวเจียบ ๆ เพียงแต่คิดในใจว่า “เงินออกอีกแล้วเหอ ของเดือนที่แล้วยังไม่หมดเลย” **ความภาคภูมิใจในตนเอง** ถ้าเราได้เคยสัมผัส **“ความสุขที่เกิดขึ้นจากตัวเราเอง”** เราจะพบว่าในความสุขนั้นส่วนหนึ่งมาจากความภาคภูมิใจในตนเอง...ในอดีตคนส่วนใหญ่ไม่นิยมมีหนี้สิน การมี “สิ่งของ” บ้านหรือรถยนต์เพชร ทอง เครื่องประดับ อาจเป็นการอวดกันได้โดยตรง เพราะถ้าไม่มีจริง ๆ ก็ไม่สามารถนำมาอวดกันได้ (เป็นหนี้ยากกว่าปัจจุบัน)

แต่ทุกวันนี้ไม่อาจตัดสินคนได้จากสิ่งเหล่านี้เลย เพราะทุกอย่างล้วน กู้ ผ่อน ยืม กระทั่ง “เช่าเอามาอวด” ได้ไม่ยาก เพียงแต่ว่าสังคมให้ค่าสิ่งที่เห็นโดยง่ายมากกว่าอยู่ดี หากไหลตามกระแสคุณก็อยากจะมีความสุข.. คนอวดไม่ผิดและบางคนเขาก็ไม่คิดว่าอวด มันคือความมั่งมีของเขาจริง ๆ และเป็นความภูมิใจของเขาเช่นกัน ที่ได้ กิน ได้อยู่ ได้ใช้ ในสิ่งของที่มีราคา แต่คนที่สุขไม่ได้ ไร้ซึ่งความภูมิใจในตนเอง ก็พยายามไปหยิบยืมความภูมิใจในแบบ “คนอื่น” ที่ตนเองไม่มีจริง จึงต้องดิ้นรนหวังว่าจะได้มีจุดนั้นเหมือนเขา คนที่มีความภูมิใจในตนเองอยู่แล้ว ก็มักจะรู้สึกว่าการอวดหรือเท่าคนอื่นในตอนนี้ หรือคนเข้าใจ ภูมิใจในการเงินตัวเองอีกมุม ก็จะสุขอีกแบบ เช่น ดีใจที่ไม่มีหนี้ สุขใจที่รู้ว่าไม่มีรายรับ มากกว่ารายจ่าย สุขใจที่เห็นเงินในบัญชีเพิ่มขึ้นทีละน้อยมากกว่าเสื้อผ้าในตู้ คนที่ใช้ชีวิตธรรมดา เช่นนี้มีมากมาย มีความสุขที่จับต้องได้ และเขาจะไม่ค่อยเกรี้ยวกราดหรือไม่พอใจกับอะไรง่าย ๆ เพราะมีความพอใจในตนเองเป็นทุน ไม่จำเพาะเรื่องเงิน ความภูมิใจมันใจอื่นก็ทำให้เป็นเช่นนี้ จนถึงแอบซ่อนยิ้มมุมปากได้เสมอที่เห็นคนอวดเมื่อใดที่คุณอยู่จุดนั้นคุณก็จะเข้าใจมันได้เอง (☐_☐)